

«Ο γέροντάς μου ο π. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ». με τον π. Ακάκιο Κουσοκαλυβίτη

π. Ακάκιος ο Κουσοκαλυβίτης

Ο π. Ακάκιος ο Κουσοκαλυβίτης, μίλησε στη σχολή γονέων Κατερίνης την Δευτέρα 1η Νοεμβρίου 2010, με θέμα: «Ο γέροντάς μου ο π. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ».

Στην κατάμεστη αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου Κατερίνης (Περισσότεροι από 700 άτομα), και μέσα σε ατμόσφαιρα κατάνυξης και μυσταγωγίας ο π. Ακάκιος μίλησε με συγκίνηση για τον γέροντά του και μεταξύ άλλων ανέφερε:

Έχω μιλήσει πολλές φορές αλλά όχι σε τόσο μεγάλο ακροατήριο. Η ζωή μου κοντά στον γέροντα Πορφύριο ήταν μια πνευματική μυσταγωγία. Όταν ανοίγουμε το στόμα μας να μιλήσουμε για το γέροντα Πορφύριο, δεν μπορούμε παρά να μιλήσουμε για έναν λαμπρότατο άγιο γεμάτο αρετές και μόνο. Ο γέροντάς μου ήταν θεοφόρος και άγιος.

Θα σας δώσω κάποια ζωντανά παραδείγματα των αρετών και της αγιότητάς του. Είμαι μάρτυρας ενός θαύματος μαζί του. Τον είδα ντυμένο μ' ένα γαλάζιο φως, να ίπταται της γης και ν' ακτινοβολεί ολόκληρος. Συνεχίζοντας ο π. Ακάκιος να περιγράφει τις εμπειρίες του κοντά στον γέροντα Πορφύριο ανέφερε ότι ξαναέζησε μαζί του το θαύμα της ακτινοβολίας του σώματός του και της

επικοινωνίας του με την ίδια την Παναγία.

Ο π. Πορφύριος ήταν ένας ωκεανός χάριτος. Αλλά εμείς λίγες απ' αυτές τις χάρες μπορούμε να μεταφέρουμε. Τρεις ήταν οι βασικότερες αρετές του. Η αγάπη, η ταπείνωση(υπακοή) και η ανεξάντλητη υπομονή του.

Η αγάπη προς το Θεό του πατρός Πορφυρίου ήταν φλόγα θεϊκή. Αγάπη για τους ανθρώπους κι αγάπη, έρωτας για το Θεό, τον δημιουργό της κτίσης. Αγάπη και υπακοή σε κάθε της μορφή καθώς επίσης και ατέλειωτη μοναχική άσκηση. Άσκηση τόση που στο τέλος της ζωής του έλεγε: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζει εν εμοί Χριστός». Η αγάπη όμως του γέροντα ήταν πελώρια και για τον πλησίον. Αγαπούσε πολύ τους ανθρώπους και πέθαινε κάθε μέρα για τον συνάνθρωπό του.

Η αρετή της ταπείνωσης είναι η γενεσιουργός όλων των χαρισμάτων. Υπάρχουν τα χαρίσματα δυνάμεως και τα χαρίσματα γνώσεως. Ο π. Πορφύριος τα διέθετε και τα δύο. Είχε ακόμα το χάρισμα της αντιλήψεως της ψυχής των συνανθρώπων του καθώς επίσης και το λεγόμενο διορατικό χάρισμα. Ο Θεός δίνει χαρίσματα πολλά μόνο στους ανθρώπους, που φτάνουν στην τελεία ταπείνωση. Ήταν τόσο ταπεινός, που θρηνούσε γιατί οι άνθρωποι τον θεωρούσαν άγιο.

Για την υπομονή του τι να πούμε και τι ν' αφήσουμε. Υπέμενε στωϊκά μέχρι τέλους τους φοβερούς πόνους από τον καρκίνο που είχε τα δέκα τελευταία χρόνια, πάντα δοξολογώντας το Θεό. Είχε ένα μαρτυρικό τέλος. Το τέλος ενός ταπεινού, υπομονετικού, γεμάτο αγάπη για τον άνθρωπο και το Θεό. Το τέλος ενός χαρισματικού, ενός αγίου ανθρώπου. Όταν ο π. Ακάκιος περιέγραφε τις τελευταίες στιγμές του γέροντος του, ρίγη συγκίνησης διαπέρασαν το ακροατήριο το οποίο ζούσε την οσιακή κοίμηση του γέροντος Πορφυρίου ωσεί παρών.

[Αβραάμ Σαλασίδης](#)

Πηγές: Πολίτης της Πιερίας (τοπική εφημερίδα).

κατεβάστε την ομιλία σε βίντεο από εδώ:

paterikoslogos.com

<http://iskiriaki.com/wordpress/archives/category/omilies/p-akakios-aggelioforos.blogspot.gr>